

Men heller ikke med selve Forvaltningen af Museet har tidligere Bestyrelser været heldige. For ca. 3 Maaneder siden forelaa for Kommunalbestyrelsen et Andragende fra Museumsbestyrelsen om at maatte bortflytte en Del Marmor-kopier fra Museet. Herom oplystes der, at disse Marmorarbejder, der i Tidernes Løb var anskaffede med store Bekostninger, ikke var værdige til at repræsentere, ja, i adskillige Tilfælde ligefrem forvanskede Thorvaldsens Kunst og derfor nu burde vige Pladsen for de originale Gipsmodeller, der hidtil havde været anbragte paa mindre fremtrædende Pladser — man kunde næsten sige i Skammekrogene. Samtidig meddeltes det, at man nu vilde sørge for, at de Museet tilhørende Gipsforme for Fremtiden opbevares paa tørre Steder, medens de hidtil havde delvis beroet i Museets fugtige Kældere, og bl. a. Rotter i høj Grad har bidraget til at ødelægge dem. Dette Forhold turde vel nok have bidraget sit til, at der nu kun er 16 Forme saa gode, at de kan forsyne Museet med Reserver, saafremt Originalmodellerne maatte trænge til Erstatning.

Det er endvidere bleven oplyst for Udvalget, at Ordningen af Museet frembyder adskillige Mangler, at saaledes væsentlige Dele af dets Indhold kun er tilgængeligt for det Faatal, der gør sig særlige Anstrengelser, og at deriblandt Thorvaldsens Haandtegninger ikke er tilstrækkelig kartonnerede. Det er bl. a. ogsaa oplyst, at der ingensinde, i hvert ikke i de sidste 22 Aar, er bleven foretaget noget virkeligt Kasseeftersyn før i Maj 1913, samt at Bestyrelsens Interesse for dens Opgave til Tider har været saa ringe, at der f. Eks. i Tiden fra April 1908 til Marts 1913 kun har været afholdt eet eneste Møde.

Det Lys, som herved kastes over Bestyrelsesforholdene, er uægteligt saare grelt. Det godtgør efter Udvalgets Mening med tilstrækkelig Tydelighed, at det hidtidige System har virket ufyldstgørende, for ikke ligefrem at sige slet. Den ene Side af dette System er Selvsuppleringen. En saadan kan selvfølgelig til Tider føre til et godt Resultat, og Udvalget tør ikke underkende, at de Mænd, der lige i Øjeblikket danner Bestyrelsen, har en virkelig Forstaaelse af det Ansvar, de har paataget sig, og Lyst til at omforme og forbedre Museet; en Lyst, der bl. a. har givet sig Udslag i Udrensning af Museets Kunstværker. Men Selvsuppleringen kan ogsaa føre til daarlige Resultater, og det var navnlig Tilfældet i Slutningen af forrige Aarhundrede og ret langt ind i dette. Medlemmerne i en Bestyrelse der er valgt ved Selvsupplering har ikke den Spore, der ligger i at skulle staa andre og særlig Offentligheden til Ansvar for sine Handlinger, og Følgen bliver derfor let Hang til Snæversyn og Egenraadighed.

Derfor tilbød ogsaa Københavns Kommunalbestyrelse, dengang Museet efter Thorvaldsens Død begyndte sin Drift, at deltage i Museets Ledelse (se Bilag 1), men Thorvaldsens Eksekutorer modsatte sig dette, støttende sig til en Tillægsbestemmelse til Thorvaldsens Testamente. Da denne Modstand var meget energisk, stillede Kommunalbestyrelsen foreløbig Sagen i Bero, saaledes at man fik Lejlighed til at se, hvorledes den sig selv supplerende Bestyrelse vilde virke. Men Følgen heraf blev — og her kommer man da til det nuværende Systems anden uheldige Side — at Museets Bygning, der var opført af Københavns Kommune, blev styret af Kommunalbestyrelsen, medens Museets Indhold blev styret af Museumsbestyrelsen. En saadan Ordning er særlig uheldig for Thorvaldsens Museum, fordi dets Kunstsamlinger og Bygning i Modsætning til alle andre Museer er uløselig sammenknyttede til et harmonisk Hele. Hvert Rum i Bygningen, Valget af Dekorationernes Emner, Tegning og Farver er paa det nøjeste sammenstemt med Kunstværkerne, hvis Opstilling i de enkelte Rum allerede var planlagt ved Bygningens Opførelse og Udsmykning. Netop nu, da saavel hele Samlingens Omordning som Bygningens saa at sige fuldstændige Genfødselse staar for Døren, er et nøje Samarbejde mellem Kommunalbestyrelsen og Museumsbestyrelsen saavel om Bygningen som om dens Museumsindhold i højeste Grad paakrævet. Men for at et Samarbejde kan blive virksomt, er det da atter nødvendigt, at Forsamlingen som den bevilgende Myndighed og som det Organ, der i særlig Grad er Udtryk for Borgernes Ønsker, bliver repræsenteret i Bestyrelsen, medens denne paa sin Side faar Lejlighed til at ytre sig, naar det gælder Bygningens Istandsættelse.

Udvalget kan derfor ikke se andet, end at der er god Føje til at optage de Planer, Kommunalbestyrelsen nærede omkring 1845, men som den opgav, paa